Широкоплечі пні. Черва і червень.
З погаслих зір сріблявe порохно
обсипує дубове листя. Дно
підземних рік. Тремтять рослинні первні.

Хмарин хустина на обличчі неба.
Співає сонно гімн гниття черва.
Заранній лук мов сонячна брова.
Проміння кусні — світло тонкостебле.

Зелена башта — дуб стрільчастоверхий,
підвівшися із ночі чорних нар,
виполює черву й гниття пожар
зливає свіжим соком — бог упертий.

Мов мідь живу, наснажує рослини
електрика зеленої землі,
але і ти — рослина горда, що
співаєш це, не знаючи пощо,
колись, мов пень, подолана від тлі,
покотишся землі на груди сині.

1936